

Küçük Tepeli Kirpi

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Tepeli Kirpi

Aysel Banu YAVUZAL

Bir zamanlar, uzun ağa lar ve yumu ak yosunlarla dolu bir ormanda k   k bir tepeli kirpi ya armı . Sıcak kahverengi t  yleri, krem rengi bir karnı ve ta  gibi dikilen siyah-beyaz dikenlerden bir tepesi varmı . B  y k koyu g  zleri merakla parıldar, minik pembe burnu her yeni kokuda kıpırdarmı . Ke fetmeyi  ok severmi  ama sık sık bir  eyleri unuturmu ; nereye gitti ini ya da ona ne s  ylendi ini.

Güneşli bir sabah, küçük kirpi dans eden kelebeklerin izini ormanın derinliklerine doğru takip etmiş. Kelebekler onu o kadar sık ve yeşil bir çalılığa götürmüş ki, bir duvara benziyormuş. Ama küçük, yuvarlak bir kirpinin içinden geçebileceği kadar bir aralık varmış. Dikenlerini yaprakların arasından geçirip kendini şimdiye kadar gördüğü en harika yere bırakmış.

Burası gizli bir bahçeymiş! Her renkten çiçekler düzenli sıralar halinde açıyormuş ve küçük bir dere pürüzsüz taşların üzerinden akarken şarkı söylüyormuş. Hava bal ve taze çimen kokuyormuş. Ortada, el arabası kadar büyük, çok yaşlı bir kaplumbağa duruyormuş. Kabuğu yosun yeşili ve altın rengindeymiş, üzerinde hafifçe parlayan desenler varmış ve boynunda parlayan mavi bir çiçekli sarmaşık tasmayı taşıyormuş. Kehribar rengi gözleri minik gözlüklerinin ardından pırıldıyormuş.

"Merhaba, küçük dostum," demiş kaplumbağa yavaş ve sevecen bir sesle. "Ben bu bahçenin bekçisiyim. Burası harikalarla dolu büyülü bir yer." Kirpinin gözleri kocaman açılmış. "Ben tepeli bir kirpiyim," demiş. "Çalılıkta bir aralık buldum! Etrafa bakabilir miyim?" Kaplumbağa gülümsemiş. "Bakabilirsin, ama patikada kalmalı ve çiçekleri kazmamalısın. Büyü buna bağlı."

Kirpi dikkatli olacağına söz vermiş. Pürüzsüz çakıl taşlarından yapılmış kıvrımlı bir patika boyunca kaplumbağayı takip etmiş. Mücevher gibi parıldayan meyveleri olan bir çalının ve yaprakları minik çanlar gibi çınlayan bir ağacın yanından geçmişler. Kaplumbağa ona balıkların suda gökkuşakları yaptığı bir gölet göstermiş. "Bu inanılmaz!" diye bağırarak kirpi, dikenleri sevinçle titreyerek. Böyle bir yer hiç görmemiş.

Kaplumbağa ona bahçenin büyüsunü anlatmış. "Uzun zaman önce buraya bir iyilik tohumu ekdim," demiş. "Bahçe onun etrafında büyüdü ve şimdi ona saygı duyan herkese neşe veriyor." Kirpi dinlemiş ama aklı çoktan ilerilere koşuyormuş. Her köşeyi keşfetmek istiyormuş. Patıkada kalacağına yeniden söz vermiş ama minik ayakları koşup kazmak için kaşınıyormuş.

Günler geçtikçe kirpi bahçeye sık sık gelmiş. O ve kaplumbağa arkadaş olmuşlar. Çiçeklerin arasında saklambaç oynayıp tatlı meyveler paylaşmışlar. Kaplumbağa ona bitkilerin adlarını ve kuşların şarkılarını öğretmiş. Kirpi bahçeyi her şeyden çok sevmiş. Ama bazen heyecanlandığında patikada kalma kuralını unuturmuş.

Bir öğleden sonra kirpi, patikanın hemen yanında yumuşak bir toprak parçası görmüş. Kazmak için mükemmel görünüyormuş. Dikenleri heyecanla karıncalanmış. "Sadece birazcık kazarım," diye düşünmüş. "Kaplumbağa aldırılmaz." Sözünü unutup kazmaya başlamış. Toprak her yere uçuşmuş ve çiçekler kökünden sökülmiş. Daha da derine kazmış, sevinçle gülerek, bahçenin karardığını fark etmeden.

Aniden çiçeklerin renkleri solmuş. Dere şarkı söylemeyi bırakmış. Kaplumbağanın kabuğundaki parlayan desenler sönmüş. Kaplumbağa belirmiş, kehribar gözleri üzgünmüş. "Ah, küçük kirpi," demiş yumuşak bir sesle. "Sözünü unuttun. Çiçekleri kazdığın için bahçenin büyüsü sönüyor." Kirpi etrafına bakmış ve yaptığı karışıklığı görmüş. İçi sızlamış.

"Özür dilerim!" diye bağırmış kirpi, dikenleri sarkarak. "Bahçeye zarar vermek istememiştim. Sadece çok heyecanlanmıştım." Kaplumbağa yavaşça başını sallamış. "Özür dilediğini biliyorum. Ama dostluk sınırlara saygı duymak demektir. Unuttuğumuzda, her şeyi düzeltmeliyiz." Kirpi kendini çok kötü hissetmiş. Her şeyi düzeltmek istiyormuş. "Ne yapabilirim?" diye sormuş. "Her şeyi yaparım!"

Kaplumbağa onu küçük bir toprak parçasına götürmüş. "Önce bahçeden özür dilemeliyiz," demiş. Kirpi çiçeklere ve dereye fısıldayarak özür dilemiş. Sonra kaplumbağa ona minik bir sulama kabı ve bir torba tohum vermiş. "Çiçekleri yeniden dikeceğiz ve birlikte onlarla ilgileneceğiz. Zaman ve sabır gerekecek ama arkadaş olarak çalışırsak büyü geri dönecek."

Kirpi çok çalışmış. Küçük çukurlar kazmış ama yalnızca kaplumbağanın söylediği yerlerde. Tohumlar ekmiş ve onları nazikçe sulamış. Dikenleri çamura bulanmış, minik bacakları yorulmuş ama durmamış. Kaplumbağa yanında çalışmış, yumuşak bir melodi mırıldanarak. Yavaş yavaş minik yeşil filizler belirmiş. Kirpinin gözleri umutla açılmış. "Büyüyorlar!" diye ciyaklamış.

Günler boyunca kirpi bahçeye dönmüş. Yeni bitkileri sulamış ve yabani otları yolmuş. Kaplumbağa patikadan çıkmasının uygun olduğunu söylemedikçe patikada kalmış. Kaplumbağa ona her çiçekle nasıl ilgileneceğini öğretmiş. Kirpi sabırlı olmayı öğrenmiş. Ve çiçekler büyüdükçe bahçe yeniden parıldamaya başlamış. Dere şarkı söylemiş ve kaplumbağanın kabuğu daha parlak parlamış.

Bir sabah kirpi, bahçenin renklerle dolu olduğunu görmek için gelmiş. Diktiği çiçekler açıyormuş ve hava kelebeklerle dolmuş. Kaplumbağanın kabuğu sıcak altın bir ışıqla parlamış. "Başardın, küçük dostum," demiş kaplumbağa. "Bahçeye saygı duydun ve her şeyi düzelttin. Büyü her zamankinden daha güçlü." Kirpinin kalbi gurur ve mutlulukla dolmuş.

O günden sonra kirpi ve kaplumbağa en iyi arkadaş olmuşlar. Her gün birlikte oynamışlar ama kirpi her zaman patikada kalmayı ve çiçekleri kazmamayı hatırlamış. Dostluğun sınırlara saygı duymak olduğunu ve özür dileyip telafi etmenin en üzgün kalpleri bile iyileştirebileceğini öğrenmiş. Gizli bahçe aydınlık ve büyülü kalmış, iki gerçek dost için özel bir yer olmuş.

Ve eęer bir gn bir alıltta bir aralık bulursan, belki iinden bakıp onları grrsn: siyah-beyaz dikenli kk bir tepeli kirpi ve parlayan kabuklu byl bir kaplumbaęa, ieklerin arasında mutlulukla oynuyorlar. Sana el sallarlar ve kaplumbaęa glmser, nk bahenin bys ona saygı duyan herkesle paylaşılr. Son.